

Severin Šali | Pesmi

Somrak

Mračni oblaki bežijo
Romarji tihi gredo
Ognji večerni gorijo
Polje prehaja v temo

Polno se klasje prigiba
Mesec na nebu svetel
Cesta navkreber se dviga
Dim je nad streho obstal

Grulijo beli golobi
V hiši večerja diši
Žene kramljajo ob vodi
V cerkvi za duše zvoni

Reka se leno pretaka
Črna postava vesla
Dete na pravljice čaka
Sence pokrivajo tla

Sklonjena greš mi ob strani
Žalost me tvoja boli
Misli skelijo na rani
Nič ne poglej me v oči.

Jesensko pismo

Zdaj je jesen in drevje rumeni,
pod mojim oknom prazen, tih sameva vrt,
na grede in stezice iz meglè prši,
poljube hladne v rože jesenske diha smrt.

In kjer biló prej polno je sonca in rasti,
v nebó, ko roke v prošnji štrlijo gole veje,
nad mestom plašč meglè otožno siv visi,
spomine davne veter šepeče med aleje.

Tam osamela gnezda so v vejah na drevesu,
kakor simboli mračni umirajo stvari,
a v duši svoji čutim težkó ko ob slovesu,
minljivost vse lepote, bližino večnosti.

Na grobu matere

Glej danes tu sem, kjer se mirno spi
in kjer objem cvetov tvoj križ prepleta.
Ni klesal zlatih črk udarec dleta,
zbledel napis o tebi govori.

Tako bi rad pogledal ti v oči,
roke pobožal tvoje ovenele,
poljubil te na ustni onemele,
a je med nama smrt in kup prsti.

Ni več mogoče zблиžanje teles,
ko večnost razgrnila je zastore,
beseda tvoja k meni več ne more:
zašepetaj v vrhove jo cipres,

nasmej se v roži, v ptičkah mi zapoj
in me poljubi v zlatem žarku sonca.
Vezi med nama nikdar ne bo konca
saj nosim v sebi tvojo kri s seboj.

A ko bom sklonjen v sence iz noči,
kajne da prišla boš in me spremila,
prinesla lučko in mi posvetila
v skrivnostni mrak neznane večnosti?

Obisk v rodnem kraju

Posvečena Srečku Kosovelu

Bori, temni bori v gozdu za vasjo
v predvečerje dneva mračni ste in tihi,
kakor v starih korih sklonjeni menihi
preden svoje hvalne pesmi odpojo.

Zdaj vas noč odeva v težke, mračne halje
in posipa nanje žarke mesečine,
veter v vaših vejah moli vespertine;
truden ptič počiva in odpluje dalje.

Spodaj so v dolini sanjajoče kočē,
preorana zemlja, travnata livada,
kjer v cvetove nočne svetla rosa pada
in med šum potoka stari mlin ropoče.

V starem stolpu ura v noč mehkó odmeva,
fant pod oknom pesem je zapel dekletu.
Ves nocoj zaživel sem v mladostnem svetu.
O da bi le daleč še biló do dneva!

Po tem rodnem kraju, vem, mi bo težkó,
ko nekoč umiral daleč bom nekjé,
naj takrát začuti žalostno srce,
da ste zašumeli meni vi v slovo,
bori, temni bori v gozdu za vasjo.

Preprosta pesem

Napravi me za romarja,
ki išče vedno novih cest,
napravi me za romarja,
da nosim slutnjo dajnih mest.

Srce pa naj mi bo piščal
v orkestru bitij in stvari,
ko skozi dneve in noči
bom romal majhen in svetál
ter hvalne pesmi ti igral.

Ko pojdem pa po zadnji poti,
(na drevju naj pojo mi ptiči)
Gospod, daj, pridi mi naproti
in z dobrim glasom me pokliči
ter romarja na svojo stran
me sprejmi v mehko, belo dlan.